

ဦးဘုန်း(ဓာတု)မန္တလေး

ဖူးသစ်နွယ်

လူငယ်အတွေးရသစုများ

ဖူးသစ်နွယ်

ကျွန်တော်က စာသင်ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ‘ဖူးသစ်နွယ်’ ကျောင်းသားလူငယ်လေးများ ကို ကျွန်တော် နေ့စဉ် မြင်တွေ့နေရသည်။ ရင်းနှီးနေရသည်။ ဆက်ဆံ နေရသည်။ သူတို့ လေးတွေမှာ လည်း သူတို့ အရွယ်နှင့် သူတို့ ခံစားချက်များ ၊ အမြင်များ ၊ ပြောချင်သည် များ ၊ ရေးချင်သည် များ ရှိနေတတ်ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် မကြာခဏဆိုသလို သူတို့ လေးတွေနှင့် စကားပြောကြည့်သည်။ မေးခွန်းလေးတွေ အပြန်အလှန် မေးရင်းဖြင့် သူတို့ ကို စိတ်ကျေနပ်မှုဖြစ်စေရန် ကျွန်တော်က ဖန်တီးပေးတတ်ပါသည်။

*

ဤသို့ဖြင့် ၂၀၁၄ နှစ်ကုန်ပိုင်း လများ ထဲမှ တစ်နေ့။

သူတို့ ရင်ထဲတွင် ရှိနေသော ‘ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း’ အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိချင်လာပါသည်။ များ မကြာမီတွင် ‘ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း’ ရာပြည့်ပွဲများကလည်း တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံး ခြိမ့်ခြိမ့်သဲသဲ ကျင်းပကြတော့မည်။

ထို့ကြောင့်

‘ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံသို့’ ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ပေးစာတစ်စောင်

င်ကို ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်းအရွယ် ‘ဖူးသစ်နွယ်’ ကျောင်းသားလူငယ်
လေးများအား တစ်နာရီခန့် အားလပ်နေသော ဖွံ့ဖြိုးရေးအချိန်၌ ကျွန်
တော်က ‘ရှောင်တခင်’ ရေးခိုင်းခဲ့ပါသည်။ အချိန် (၁) နာရီခန့် ပေးပါသ
ည်။

သူတို့ စိတ်ထဲတွင် ခံစားမိသမျှကို စကားပြေဖြင့် ရေးခိုင်းခြင်း မဟု
တ်ဘဲ ကိုယ့်အဘိုး၊ ကိုယ့်အဖေ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းထံသို့ ရေးသလိုမျိုး ‘စ
ကားပြေ’ ဖြင့် ရေးခိုင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုစာအုပ်ပါ ‘ဖူးသစ်နွယ်’ အတွေးရသစာစုများ သည် သူတို့ လေး
တွေ၏ ရင်ထဲမှ အတွေးစုများ ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ လေးတွေ ရေးသား
ထားသည် များကို ကျွန်တော်က ဖတ်ရှုနေရင်း ‘စာအုပ်တစ်အုပ်အဖြစ်
ဖန်တီးပေးရရင် ကောင်းမှာ ပဲ’ ဆိုသည့် စိတ်ကူးများ လည်း
ဖြစ်လာရပါသည်။

ယခုစာစုများ သည် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ (၁၂၀) ထဲမှ အတွေး
အကောင်းဆုံး (၂၇) ဦး၏ ရေးသားထားချက်များကို
စုစည်းပေးထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ်သူများ အဆင်ပြေစေရန် ကျွ
န်တော် အနည်းငယ်မျှ ပြင်ဆင် ဖြည့်စွက်ပေးထားသည် ကိုတော့ ကျွန်
တော် ဝန်ခံပါသည်။

စာဖတ်သူအပေါင်းအား ဝေမျှလိုက်ပါ၏။

တွေးဆကြည့်ကြပါစို့ ...။

ဦးဘုန်း (ဓာတု) မန္တလေး

ကျေးဇူးတင်လွှာ

ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီး စကားပြောလေ့ ပြောထရှိသည့် “The First Weekly” နှင့် “The First Music” ဂျာနယ်မှ အယ်ဒီတာချုပ် ‘ကိုအောင်စိုးသူ’ ကို အထူး၊ အထူး၊ အထူး ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ သူသည် “Homework” ကောင်းကောင်း ပေးတတ်သော ဆရာတစ်ယောက်နှင့် တူပါသည်။ သူ၏ တွန်းအားများကြောင့် ဤစာစုများ ဖြစ်လာရပါသည်။ ကျွန်တော် ရေးသမျှ စာများကို သူ၏ အပတ်စဉ်ထုတ် ဂျာနယ်နှစ်စောင်စလုံးတွင် ထည့်သွင်းပေးပါသည်။ ယခု စာစုများ သည် The First Music ဂျာနယ်တွင် အပတ်စဉ် ဖော်ပြပါရှိခဲ့သော စာစုများ ဖြစ်ပါသည်။

‘မဗေဒါ’ ရေခပ်သလို ပိုက်ဆံကို စုပြီး သင်္ကြန်မှာ ရေပက်သလို ပိုက်ဆံကို ပုံအောသုံးရသည့် စာပေထုတ်ဝေရေးကို မညည်းမညူ လုပ်ကိုင်လျက်ရှိသော ရသစာပေ ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် ကျားကုတ်ကျားခဲ ရပ်တည်ပြီး စာအုပ်များကို ထုတ်ဝေပေးနေသည့် ‘လင်းလွန်းခင်စာပေ’ မှ ‘ရသစာပေ’ ချစ်သူကြီး ‘ကျောက်ပုထိုး ဦးသိန်းလွင်’ ကိုလည်း အထူး၊ အထူး ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ကို အမြဲတမ်း နားလည်ပေးတတ်သော ပါရမီဖြည့်ဖက် ကျွန်တော့်ချစ်ဇနီး ‘ဒေါ်သံယောဇဉ်နွယ်’ ကိုလည်း အထူးကျေးဇူးတင်နေမိပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ရေးသမျှ စာများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် သည်းခံပြီး စာအလှဆင်ပေးသော ‘ကိုသန့်ဇင်+မွန်မွန်’ တို့ မိသားစုကို အ

ထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ။

အထူးအားဖြင့် ကျွန်တော် ဖန်တီးထားသော စာများကို ဝယ်ယူဖတ်
ရှုကြသော စာဖတ်သူ အားလုံးကိုလည်း အထူး၊ အထူး၊ အထူး ကျေးဇူး
တင်ပါသည်။ ။

ဦးဘုန်း (ဓာတု) မန္တလေး

*

လွမ်းဆွတ်ခြင်း ဒဿန

သို့/ ...

ဘိုးဘိုးကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊

ကျွန်တော်က နဝမတန်းကျောင်းသားပါ။

‘အဘိုး’ကို ဓာတ်ပုံထဲမှာ ပဲ ကျွန်တော် မြင်ဖူးပါတယ်။

ပြီးတော့ ‘အဘိုး’ အကြောင်းကို အဖေတို့ ၊ အမေတို့ ၊ ဆရာတို့ ပြောပြလို့ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကြားခဲ့ရဖူးပါတယ်။

‘ဖေဖော်ဝါရီ (၁၃) မှာ ဗိုလ်ချုပ်မွေးနေ့ပါ’ ဆိုတဲ့ ‘အောင်ဆန်းဇာနည်’ ကဗျာနဲ့ ‘အဘိုး’ ကို ကျွန်တော် ရင်းနှီးခဲ့ရပါတယ်။ စာအုပ်တွေထဲက စာတွေကို ဖတ်တတ်တဲ့ အရွယ် ရောက်လာတော့ ‘အဘိုး’ အကြောင်း ရေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေကလည်း အများကြီးပဲနော်။ ဒါတောင်မှ ‘အဘိုး’ က အသက် (၃၂) နှစ်ပဲ နေသွားရလို့ ။ ဒီနေ့ခေတ် ‘အဘိုး’ တွေ၊ ‘အဘ’ တွေလို (၇၀) ကျော်၊ (၈၀) (၉၀) လောက်ထိများ နေခွင့်ရခဲ့ရင် ‘အဘိုး’ အကြောင်း ရေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေ ဗီရိုကြီး (၁၀) လုံး မက ရှိနိုင်မယ် ထင်တာပဲ။

‘အဘိုး’ က ‘တကယ့်လူ’ ပဲနော်။

ဘာလို့ လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော် တွေ့ဖူးတဲ့ ‘အဘိုး’ တွေ၊ ‘အဘ’ တွေ နဲ့ ‘အဘိုး’က မတူလို့ ပါပဲ။

‘အဘိုး’ မှာ က ဝတ်စရာအင်္ကျီ နှစ်စုံ၊ သုံးစုံပဲ ရှိတာဆို။ ဒါပေမဲ့ ဖတ် တဲ့ စာအုပ်တွေကတော့ အများကြီးပဲတဲ့ ။ အင်္ဂလိပ်လိုလည်း ရေရေလ လည်လည် ပြောတတ်တယ်ဆို၊ ဟုတ်လား ...။ ဒီနေ့ခေတ် ‘အဘိုး’ တွေ၊ ‘ အဘ’ တွေကတော့ မြန်မာလိုတောင် ရေရေလည်လည် မပြောတတ်ကြ ပါဘူး။ အင်္ဂလိပ်လို သွက်သွက်လက်လက် ပြောတတ်တဲ့ ‘အဘိုး’ တွေ၊ ‘ အဘ’ တွေ မမြင်ဖူးဘူးလို့ ကျွန်တော့်အဖေကတော့ ပြောဖူးတာပဲ။

သီတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ်ရက်တုန်းက ‘အဘိုး’ နေခဲ့တဲ့ ‘တာဝါလိန်း’ လမ်းက နေအိမ်ကြီးကို အဖေ လိုက်ပြီးပို့လို့ ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့ရတယ်။

အိမ်ကလေးက တောင်ကုန်းမို့မို့လေးပေါ်မှာ ရှိနေတာနော်။

‘အဘိုး’စီးခဲ့တဲ့ မော်တော်ကားက အနက်ရောင်လေးရယ်။ RC-2874 လို့ ကားနံပါတ်က ရေးထားတယ်။ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းအဝင်ဝမှာ ပြထား တာ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီ မော်တော်ကားလေးပေါ်မှာ မိသားစု နဲ့ အတူတူ ခရီးသွားခွင့် မရခဲ့တဲ့ ‘အဘိုး’ ကို ကျွန်တော် မြင်ယောင်နေမိ တယ်။

ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ဆိုရင် ကျွန်တော့် ဖေဖေက ကားကိုမောင်းတယ်။ ကျွန်တော့်မေမေက ဖေဖေဘေးနားမှာ ထိုင်တယ်။ မေမေရဲ့ ပေါင်ပေါ်မှာ ကျွန်တော့်ညီမလေးက ထိုင်ရမှ ကျေနပ်တယ်။ ကျွန်တော် နဲ့ ကျွန်တော့်ညီလေးက ကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်ကြတယ်။ ပျော်စရာကြီးရယ်။ အဲဒီလို မိသားစုဘဝမျိုး ... ‘အဘိုး’ မကြုံခဲ့ရဘူးနော် ။ အဲဒီမော်တော်ကား အနက်ရောင်လေးကို ကြည့်ပြီး ‘အဘိုး’ ရဲ့ စွန့်လွှတ်မှုကို ကျွန်တော် အံ့သြနေမိတယ်။

‘အဘိုး’ က ‘တာဝါလိန်း’ လမ်းက နေအိမ်ကို ၁၉၄၅ ခု၊ မေလမှာ စ

တင်နေထိုင်တယ်လို့ အိမ်နံရံမှာ ကပ်ထားတဲ့ မှတ်တမ်းအရ ကျွန်တော် သိခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအိမ်ကလည်း ‘အဘိုး’ ပိုင်တဲ့ အိမ် မဟုတ်ဘူး ဆို။ အဲဒီ ခေတ် အစိုးရက ခေတ္တခဏ နေခွင့်ပေးထားတာဆို။ ဒါဆိုရင် အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ ‘အဘိုး’ က (၂) နှစ်နဲ့ (၂) လပဲ နေသွားရတာနော်။

ဒါပေမဲ့ ‘အဘိုး’ရယ်။

အဲဒီအိမ်ကြီးကို ‘အဘိုး’ က တကယ်မပိုင်ခဲ့ပေမယ့် ဒီကနေ့မှာ တော့ အဲဒီအိမ်ကြီးကို ‘ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း’ နေအိမ်ဆိုပြီး ‘နေအိမ်ပြတိုက်ကြီး’ လုပ်ထားတယ်။ ‘အဘိုး’ က မလိုချင်ပေမယ့် အခု ‘အဘိုး’ ရဲ့ အိမ်ကြီး ဖြစ်နေပြီ။ အံ့ဩစရာကြီးနော်။ ကျွန်တော့်အဖေက ပြောဖူးတယ်။ ‘မလိုချင်ရင် ရတတ်တယ်’ တဲ့ ။ ‘လိုချင်ရင် မရတတ်ဘူး’ တဲ့ ။ အစတုန်းကတော့ ကျွန်တော့်ဖေဖေရဲ့ စကားကို ကျွန်တော် နားမလည်ခဲ့ပါဘူး။ ‘အဘိုး’ ရဲ့ ‘တာဝါလိန်း’ လမ်းက နေအိမ်ကြီးကို ကြည့်ပြီးမှ ‘မလိုချင်ရင် ရတတ်တယ်’ ဆိုတာ မှန်ပါလားလို့ ကျွန်တော် သိလာရပါတယ်။

‘အဘိုး’ က သစ်ပင်၊ ပန်းပင်တွေ စိုက်တာ ဝါသနာပါတယ်ဆို။ ကျွန်တော်လည်း သစ်ပင်၊ ပန်းပင်တွေ စိုက်တာကို ဝါသနာပါတယ်။ ကိုယ်စိုက်တဲ့ သစ်ပင်၊ ပန်းပင်လေးတွေ ရှင်သန်လာတာကို ကြည့်ရတာ ပျော်စရာ ကောင်းတယ်။ ပန်းကလေးတွေ ပွင့်လာရင်လည်း ကြည်နူးစရာ ကောင်းတာပဲ။ ‘အဘိုး’ က ဘာဖြစ်လို့ အစောကြီး သေသွားရတာလဲ ... ဟင်။ ‘အဘိုး’ ကို ကျွန်တော်က အကြာကြီး နေစေချင်တာ။

အချိန်မရလို့ ဒီလောက်နဲ့ ပဲ စာကို အဆုံးသတ်တော့မယ်နော်။

‘အဘိုး’ လို လူတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်လို့ ‘အဘိုး’ ကို ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်။

နတ်ပြည်ရောက်နေတဲ့ ‘ဘိုးဘိုးကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း’ ကျန်းမာ
ပါစေ ...။

မှ /

မောင်သန်းနိုင်

(နဝမတန်း)

*

ဓာတ်ပုံ ဒဿန

သို့/ ...

‘ဘဘကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဦးအောင်ဆန်း’

သမီးက နဝမတန်းကျောင်းသူပါ။ စာစီစာကုံး မရေးတတ်ပါ။ ဆရာက ပြောပါတယ်။ စာရေးတယ်ဆိုတာ စိတ်ထဲမှာ ရှိတာကို ရှိတဲ့ အတိုင်း ရိုးရိုးလေး ချရေးလိုက်ပါတဲ့ ။ အဲဒီလိုစာမျိုးကိုတော့ သမီး ရေးဖူးပါတယ်။

‘ဘဘကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဦးအောင်ဆန်း’ အကြောင်းကို ရေးခိုင်းပေမယ့် သမီးက သိပ်မသိတာကြောင့် တစ်မျက်နှာ၊ နှစ်မျက်နှာပြည့်အောင် မနည်းကြီး ကြိုးစားပြီး ရေးရပါတော့မယ်။

သမီးတို့ အိမ်မှာ ‘ဘဘကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဦးအောင်ဆန်း’ ရဲ့ ဓာတ်ပုံ ရှိပါတယ်။ သမီးငယ်ငယ်တုန်းက အဲဒီဓာတ်ပုံကြီးကို ကြည့်ပြီး သမီးရဲ့ ‘ဘဘကြီး’ လို့ သမီးက ထင်ခဲ့တာ။

အခု သမီးထင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ‘ဘဘကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဦးအောင်ဆန်း’ က သမီးတို့ အားလုံးရဲ့ ‘ဘဘကြီး’ ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

‘ဘဘကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဦးအောင်ဆန်း’ ရဲ့ ဓာတ်ပုံကို အခုဆိုရင် အိမ်တိုင်း နီးပါးမှာ တွေ့နေရပါတယ်။ လမ်းထိပ်က ကွမ်းယာဆိုင်မှာ လည်း ‘ဘဘကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဦးအောင်ဆန်း’ ရဲ့ ဓာတ်ပုံ ရှိပါတယ်။ ဓမ္မာရုံထဲမှာ

လည်း ‘ဘဘကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဦးအောင်ဆန်း’ ဓာတ်ပုံ ချိတ်ဆွဲထားပါတယ် ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လည်း ‘ဘဘကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဦးအောင်ဆန်း’ ရဲ့ ဓာတ်ပုံ ရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးတို့ စာသင်ခန်းထဲမှာ ‘ဘဘကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဦးအောင်ဆန်း’ ရဲ့ ဓာတ်ပုံ မရှိပါ။ ဘာကြောင့်လဲလို့ သမီးတွေ နေမိပါတယ်။

သမီးတို့ နေတဲ့ ကျောင်းရဲ့ ‘ဟောခန်းမကြီး’ ထဲမှာ လည်း ‘ဘဘကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဦးအောင်ဆန်း’ ရဲ့ ဓာတ်ပုံ မရှိပါ။ ဟိုတစ်နေ့တုန်းက ကျောင်း အုပ်ကြီးရဲ့ ရုံးခန်းထဲကို အတန်းပိုင် ဆရာမနဲ့ အတူ သမီး ရောက်သွားပါတယ်။ ‘ဘဘကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဦးအောင်ဆန်း’ရဲ့ ဓာတ်ပုံများ ရှိလေမလားလို့ သမီးကြည့်မိပါတယ်။ မရှိပါ။

‘ဘဘကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဦးအောင်ဆန်း’ က သမီးတို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ လွတ် လပ်ရေးဖခင်ကြီးပါ။ အာဇာနည်ကြီးပါ။ အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်ကြီးပါ။ အဲဒီလို လူတွေက ပြောကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီး တို့ ကျောင်းမှာ ‘ဘဘကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဦးအောင်ဆန်း’ ရဲ့ ဓာတ်ပုံ ချိတ်ဆွဲ ထားတာ မတွေ့ရပါ။

သမီး ဖေဖေက ရုံးဝန်ထမ်းတစ်ဦးပါ။ ဖေဖေတို့ ရုံးခန်းမှာ လည်း ‘ ဘဘကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဦးအောင်ဆန်း’ ရဲ့ ဓာတ်ပုံ ချိတ်ဆွဲထားတာ မတွေ့ရ ပါ။ ဘာကြောင့်လဲလို့ သမီး တွေးနေမိပါတယ်။

သမီးတို့ အတန်းထဲက သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ဗလာစာအုပ် အဖုံးတွေမှ ‘ဘဘကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဦးအောင်ဆန်း’ ရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ပါရှိကြပါတယ်။ ‘ဘ ဘဘကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဦးအောင်ဆန်း’ ကို သမီးတို့ အားလုံးက ချစ်ကြပါတယ် ။ သမီး ချစ်နေတာကိုလည်း ‘ဘဘကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဦးအောင်ဆန်း’ သိပါ စေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။

သမီးတို့ စာသင်ခန်းထဲ ‘ဘာကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဦးအောင်ဆန်း’ရဲ့ ဓာတ်
ပုံ ချိတ်ဆွဲထားရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲလို့ ဒီစာကို ရေးနေရင်း ဆုတောင်း
နေမိပါတယ်။

ဒီလောက်ပဲ ရေးတတ်ပါတယ်။

အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။

စာလုံးပေါင်းမှားရင် ပြင်ဖတ်ပေးပါ။

မယဉ်နွယ်မွန်
(နဝမတန်းကျောင်းသူ)

*

စံကားဝါပန်း ဒဿန

သို့/ ...

သမီးချစ်တဲ့ ‘ဖေဖေကြီး ဦးအောင်ဆန်း’၊

သမီး ဒီစာကို ရေးခွင့်ရလို့ အလွန်ပျော်ရပါတယ်။

‘ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရာပြည့်’ အမှတ်တရအဖြစ် ကိုယ်ရေးတတ်သလို စာတစ်စောင် ရေးပေးပါလို့ သမီးရဲ့ ဆရာ ‘ဦးဘုန်း’ က ပြောပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ အခု ရေးနေကြပါပြီ။ သူတို့ ဘာတွေ ရေးနေတယ်ဆိုတာကို သမီး မသိပါ။ သမီးလည်း ဘာတွေရေးရမှန်း မစဉ်းစားတတ်ပါ။ ရေးရင်းရေးရင်းနဲ့ စာတစ်စောင် ဖြစ်သွားမယ်လို့ တော့ ထင်ပါတယ်။

သမီးတို့ အိမ်မှာ သမီးရဲ့ ဖေဖေကို ‘ဖေဖေ’ လို့ ခေါ်တယ်။ ဖေဖေရဲ့ အဖေကိုတော့ ‘ဖေဖေကြီး’ လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ‘ဖေဖေကြီး ဦးအောင်ဆန်း’ လို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်လိုက်ရတာပါ။

‘ဖေဖေကြီး ဦးအောင်ဆန်း’က စိတ်တိုတတ်တယ်ဆို။ စကားပြောရင်လည်း ‘တုံးတိကြီး’ ပြောတတ်တယ်ဆို ...။ သမီးလည်း ‘ဖေဖေကြီး ဦးအောင်ဆန်း’ လိုပါပဲ။ စိတ်တိုတတ်ပါတယ်။ စကားပြောရင်လည်း ဖွဲ့နွဲ့ပြီး မပြောတတ်ပါဘူး။ ရိုးသားတဲ့ သူတွေက စကားပြောရင် လိုရင်းတိုရှင်းပဲ ပြောတတ်တယ်လို့ သမီး ထင်ပါတယ်။ စိတ်တိုတယ် ဆိုတာ

ကလည်း ဟန်ဆောင်မှု မရှိတာလို့ သမီးကတော့ ထင်တာပါပဲ။ တချို့က ဟန်ဆောင်ကောင်းကြတယ်။ ဟန်ဆောင်တာကို ယဉ်ကျေးတယ်လို့ ထင်ကြတယ်။

‘ဖေဖေကြီး ဦးအောင်ဆန်း’ က တကယ်တော့ စိတ်တိုတာ မဟုတ်ဘူး ။ ရိုးသားတာ။ သမီး အဲဒီလိုပြောတော့ သူငယ်ချင်းတွေက ရယ်ကြတယ်။

တစ်ခုခုကို လိုချင်တဲ့ သူတွေက သူတို့ လိုချင်တာကိုရဖို့ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် လုပ်တတ်ကြတယ်။ တစ်ခုခုကို ပေးချင်တဲ့ သူတွေကတော့ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် မလုပ်တတ်ကြဘူးလို့ သင်္ချာသင်တဲ့ ဆရာမက ပြောဖူးပါတယ်။ အဲဒီစကားကို သမီးက လက်ခံပါတယ်။

‘ဖေဖေကြီး ဦးအောင်ဆန်း’က ပေးဖို့ ပဲ စိတ်ကူးရှိတော့ စကားပြောရင် ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်းကြီး ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။ အဲဒါကို ဟန်ဆောင်တတ်တဲ့ သူတွေက ရိုင်းတယ်လို့ ပြောချင်နေကြတာ ဖြစ်မယ်။

‘ဖေဖေကြီး ဦးအောင်ဆန်း’သာ တကယ်ရိုင်းစိုင်းတဲ့ သူဆိုရင် ဘယ်သူက ချစ်ကြမှာ တုံး။ အခုဆိုရင် ‘ဖေဖေကြီး ဦးအောင်ဆန်း’ ကို ချစ်တဲ့ သူတွေ အများကြီးပဲ။ ဒါကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် ‘ဖေဖေကြီး ဦးအောင်ဆန်း’ က ရိုင်းစိုင်းတဲ့ သူ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သေချာတယ်။ လူတွေက တကယ် မချစ်ဘဲ ချစ်ချင်ယောင်ဆောင်တတ်ကြတယ်။ တကယ်ချစ်နေပါရက်နဲ့ မချစ်သလိုလည်း နေတတ်ကြတယ်။

‘ဖေဖေကြီး ဦးအောင်ဆန်း’ ကို ဘာကြောင့် ချစ်တာလဲလို့ သမီးကို သူငယ်ချင်းတွေက မေးရင် ‘ရိုးသား’ လို့ ဆိုပြီး တစ်ခွန်းတည်း ဖြေလိုက်တာပဲ။ ‘ဘယ်လောက်ထိ ရိုးသားသလဲ’ ဆိုတာ သိချင်ရင် ကျောင်းစာကြည့်တိုက်ထဲက ‘ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း’ အကြောင်းရေး

ထားတဲ့ စာအုပ်တွေကို ဖတ်ကြည့်လို့ သမီးက ပြောလိုက်တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေက စာမဖတ်ဘဲ လာ လာပြီး ငြင်းခုံနေကြတာ။ ‘ဖေဖေကြီး ဦးအောင်ဆန်း’ က တကယ် ‘ရိုးသား’ လို့ ကျဆုံးသွားတဲ့ အချိန်ထိ နေစရာ အိမ်တစ်လုံးတောင် မရှိခဲ့တာပေါ့။

မြန်မာကဗျာလက်ရွေးစင်ထဲက ‘ရွှေနှင့်ယိုးမှား ပန်းစံကား’ ဆိုတဲ့ ကဗျာထဲမှာ ‘အခေါင်မြင့်ဖျား၊ စုံတောပြား၌ ၊ နံရှားကြိုငြလွင့်၊ ခါတန်ပွင့်သည် ၊ ရွှေနှင့်ယိုးမှား၊ ပန်းစံကား’ လို့ ပါရှိပါတယ်။ သစ်ပင်ချုံနွယ်တွေ ထူထပ်များ ပြားစွာ ပေါက်ရောက်နေတဲ့ တောထဲမှာ ရနံ့မွှေးကြိုင်ပြီး အချိန်သင့်၊ အခါသင့် ပွင့်နေတဲ့ ‘စကားဝါပန်းပွင့်လေး’ တွေလို့ အဓိပ္ပာယ် ရပါတယ်။ ‘ဖေဖေကြီး ဦးအောင်ဆန်း’ က သမီးရင်ထဲမှာ တော့ အဲဒီလို ‘စကားဝါပန်းပွင့်လေး’ ပါ။

သမီး ... ဒီလောက်ပဲ ရေးတတ်ပါတယ်။

ဖြူနှင်းပွင့်

(ဒသမတန်းကျောင်းသူ)